

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

— ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ —
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατᾶ, Μουμχανὲ Νομικὸ Χᾶν Ἀριθ. 12--13

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΟΔΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΙΚΟΝΑ.

Τὸ γλυκύτερο ὄνειρο ποῦ βλέπει κάθε νύκτα.

Τὸ φυλλάδιον τιμᾶται Γρόσια 5.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

— ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ —

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατῶ, Μουμχανέ Νομικὸ Χὰν Ἀριθ. 12--13

ΑΠΟ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΜΑΣ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

ΤΟ ΛΑΒΑΡΟΝ

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἱερώτερα κειμήλια τῶν Ἑλλήνων, ἂν ὄχι τὸ ἱερώτερον, εἶνε τὸ λάβαρον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Π. Πατρῶν Γερμανὸς ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασιν τῆς 25 Μαρτίου τοῦ 1821.

Πολλά, παρὰ πολλά, εἰς διαφόρους ἐποχὰς ἐγράφησαν περὶ τῆς ἱστορικῆς ἀξίας καὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ, ὅλα δὲ κατέληξαν εἰς τὸ νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι τὸ νῦν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἁγίας Λαύρας φυλασσόμενον εἶναι αὐτὸ μὲ τὸ ὑπὸ τοῦ Π. Πατρῶν Γερμανοῦ ἀνυψωθὲν καὶ χρησιμεῦον ἕως τότε ὡς ἱερὰ Πύλη τοῦ ναυδρίου τῆς Μονῆς.

Τὸ Λάβαρον ἔχει τὸ σχῆμα τῶν συνήθων λαβάρων τῶν ἐκκλησιῶν καὶ εἶνε 120 ἐκ. μήκους καὶ 95 πλάτους, ἐπ' αὐτοῦ δὲ εἶνε ἀπεικονισμένη ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, εἰς τὴν μνήμην τῆς ὁποίας τιμᾶται καὶ ἡ Μονή. Εἶναι δὲ ἐπεξεργασμένη καλλιτεχνικῶς διὰ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νημάτων, μετάξης καὶ μαργαριτῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶν, ἡ τεχνοτροπία τῆς εἰκόνης ἀποδεικνύει ὅτι κατεσκευάσθη περὶ τὰ

τέλη τῆς 16^{ης} ἑκατονταετηρίδος. Τοῦτο ἄλλως τε φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ κώδικος τῆς Μονῆς, ὁ ὁποῖος ποιεῖται μνεῖαν τοῦ λαβάρου περὶ τὸ 1703.

Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα, τὸ λάβαρον τοῦτο ἦτο δωρεὰ πλουσίων ὁμογενῶν τῆς Σμύρνης.

Ὅπως ἡ Μονὴ τῆς Ἁγ. Λαύρας ἔπαθε πολλὰ ἐκ λεηλασιῶν καὶ δηλώσεων κυρίως τῶν Ἀλβανῶν, ἦτο ἐπόμενο καὶ τὸ λάβαρον νὰ ὑποστῇ τὴν τύχην, ἣν ὑπέστησαν καὶ ἄλλα πολύτιμα σκεύη τῆς Μονῆς. Οὕτω ἀνηρπάγη ἀπαξ καὶ ἐκομίσθη ἐνταῦθα καὶ κατόπιν εἰς Βλαχίανόπολιν ἠγοράσθη καὶ μετεφέρθη πάλιν εἰς τὴν Μονήν.

Μετὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον ἦτοι κατὰ τὸ 1718. ἐπειδὴ ἡ μονὴ ἠπειλεῖτο διὰ νέων λεηλασιῶν, τὸ λάβαρον μετεφέρθη κατὰ πρῶτον μὲν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Μ. Σπηλαίου, ἔπειτα δὲ εἰς Ζάκυνθον, ὅποτε μετὰ πάροδον ὀλίγων ἐτῶν μετηνέχθη πάλιν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγ. Λαύρας.

ΑΛΛΟΤΕ

Ἐπάνω σ' ἓνα λόφον, ἀνάμεσα σὲ μεγάλα δένδρα καὶ μελαγχολικὲς πρασιναδες κι' ἓνα ἀπέραντο πάρκο, ἦταν τὸ ἔμορφο παλάτι ἀρχαίου ρυθμοῦ, ποῦ ἐφαίνετο κι' ἀπὸ τὰ πειὸ μακρυνὰ χωριά! Ὀλίγα μέτρα πειὸ ἐκεῖ ἐκτείνεται ὠραία κοιλιά, ποῦ τὴν διαρρέει ἓνα ποταμάκι. Ἀπ' τὸ παλάτι ἕως τῆς βεράνδης ποῦ κοιμῶνται ἔρωτες παλινοῦ αἰῶνος, ὅλα εἶχαν διατηρήσει τὴν παλιὰ φυσιογνωμία τους. Ὅλα ἐφαίνοντο σὰν νὰ ὀμιλοῦσαν περὶ τῶν ἀρχαίων ἐθίμων καὶ ἠθῶν, παρελθόντων ἐρωτικῶν σχέσεων καὶ ἐλαφρῶν κομποτήτων, ὅπου ἔζων ἄλλοτε ἢ γιαιγιές μας.

Στὸ μικρὸ σαλονάκι Λουδοβίκου ΙΕ', τοῦ ὁποῖου οἱ τοῖχοι ἦσαν στολισμένοι μὲ παντοειδεῖς εἰκόνας, μιὰ γρηῃ, ποῦ ἔμοιαζε νεκρή, γιαιτὶ μόλις ἐκινεῖτο. ἦτο ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα, καὶ τὰ σκελετώδη χέρια τῆς ἐκρέμωντο ἀπ' τὰ δύο μέρη.

Τὸ βλέμμα τῆς ἐπλανᾶτο μακρυνὰ πρὸς τὴν ἐξοχίαν, ὡσὰν διὰ νὰ παρακολουθήσῃ διὰ μέσου τοῦ πάρκου τὰς ὀπτασίας τῆς νεότητός τῆς. Τὸ σιγανὸ ἀεράκι ποῦ φυσοῦσε πότε-πότε, ἔφερε ἀπ' τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο μυρωδιές τῶν χόρτων καὶ τῶν λουλουδιῶν. Τὸ ἀεράκι ἐκμυνε νὰ πετοῦν τὰ ἄστρα μαλλιά τῆς τριγύρω στὸ ρυτιδωμένο μέτωπό τῆς καὶ ἢ παλιῆς ἀναμνήσεις στὸ νοῦ τῆς.

Κοντὰ τῆς μιὰ νέα, μὲ ὀλόξανθα μαλλιά μακρυνὰ, ποῦ σκέπζαν ὅλη τὴν ῥάχη τῆς κεντοῦσε ἓνα στόλισμα τοῦ εἰκονοστασίου. Εἶχε δυὸ μάτια συνειθισμένα νὰ ὄνειροπολοῦν καὶ ἐνῶ τὰ χέρια τῆς ἐργάζοντο, ἐφαίνετο, σὰν νὰ ἐσκέπτετο κάτι.

— Βέρθα, τῆς εἶπεν ἢ γιαιγιὰ τῆς, διάβασέ με λιγάκι τὴν ἐφημερίδα, γιὰ νὰ μάθω ἀκόμη μερικὲς φορὲς τί γίνεται στὸν κόσμον.

Ἡ νέα πῆρε τὴν ἐφημερίδα καὶ τὴν διέτρεξε μὲ τὸ μάτι τῆς.

— Ἐχει πολλὰ πολιτικά, γιαιγιὰ. Νὰ τὰ διαβάσω;

— Ναί, ναί ὠραία μου κόρη. Μὰ δὲν ἔχει τίποτε ἐρωτικῶς διηγήσεις; Οἱ ἔρωτες λοιπὸν νεκρώθησαν στὴν Γαλλία, δὲν ὀμιλοῦν πλέον δι' ἀπαγωγῆς, οὔτε διὰ γάμων, ὅπως ἄλλοτε;

Ἡ νέα ἀνεζήτησε λιγάκι τὴν ἐφημερίδα.
— Νὰ λοιπὸν, ἓνα μὲ τίτλον «Ἐρωτικὸν δράμα»,

Ἡ γρηῃ χαμογέλασε.

— Διάβασέ την.

Καὶ ἢ Βέρθα ἄρχισε: «Μία γυναῖκα, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐρωμένην τοῦ ἀνδρός τῆς, τὴν ἔκαψε τὸ πρόσωπον καὶ τὰ μάτια. Καὶ ἠθροώθη ὑπὸ τοῦ κακουργοδικείου ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων τοῦ πλήθους».

Καὶ ἢ γρηῃ ἐκινήθη ἀπ' τὸ κάθισμα.

— Εἶνε φρικῶδες αὐτό, εἶνε φρικῶδες, ἐπανελάμβανε. Εὔρε κανένα ἄλλο, ἔμορφοῦλά μου.

Ἡ Βέρθα ξαναζήτησε λίγο πειὸ ἐπάνω στὰ δικαστικά, κι' ἄρχισε νὰ διαβᾷ: «Σκοτεινὸν δράμα. Μ.α δεσποινὴς ὠρίμου ἡλικίας ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας κάποιου νέου. Κατόπιν, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἐραστήν τῆς, διότι ἢ καρδιά του ἦταν ἄστατη, τὸν ἐκτύπησε μὲ περιστροφον. Ὁ δυστυχὴς ἔπεσε πληγωμένος. Οἱ δικασταί, ἄνδρες χρηστοῖθεις, ὑπερασθέντες τὸν ἄνομον ἔρωτα τῆς κόρης τὴν ἠθροώσαν».

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἢ γιαιγιὰ ὠργίσθη.

— Μὰ εἶνε λοιπὸν τρελλὸς σήμερα ὁ κόσμος, κι' ἔτρεμε ἢ φωνὴ τῆς, Εἶνε τρελλός; Ὁ καλὸς Θεὸς ἔδωκε τὸν ἔρωτα, τὸ μόνον θύλητρον τῆς ζωῆς, ὁ ἄνθρωπος συνῆψεν ἐρωτικὰς σχέσεις, τὰς μόνας εὐχαρίστους διασκεδάσεις, καὶ νὰ, σεις ἀναμνύετε δολοφονίας καὶ περιστροφὰ, ὅπως σὰν νὰ ἐρρίπτετε λάσπη μέσα στὸ Ἰσπανικὸ κρασί.

Ἡ Βέρθα δὲν ἐφαίνετο νὰ ἠννοεῖ τὴν ἀγανάκτησιν τῆς γιαιγιᾶς τῆς.

— Μὰ, γιαιγιὰ, ἢ γυναῖκα αὐτὴ ἐξεδικήθη. Σκέψου λιγάκι, ὅτι εἶχε πανδρευθῇ καὶ ὁ ἀνδρας τῆς τὴν ἀπατοῦσε.

Ἡ γρηῃ ἀνετινάχθηκε στὸ κάθισμά τῆς.

— Τί ἰδέες ποῦ σὰς δίδουν ἢ φιληνάδες σήμερα;

— Μὰ, ὁ γάμος εἶνε ἱερός, γιαιγιὰ, τῆς ἀπήντησεν ἢ Βέρθα.

Ἡ γιαιγιὰ ἀνατινάχθηκε πάλιν.

— Ὁ ἔρωτος εἶνε ὁ ἱερός. Ἄκουσέ με, κόρη μου. Μιὰ γρηῃ ποῦ εἶδε τρεῖς γενεές, ξέρει πολλὰ, πάρα πολλὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ὁ γάμος καὶ ὁ ἔρωτος δὲν ἔχουν τίποτε κοινόν. Πανδρεύονται διὰ νὰ σχηματίσουν οἰκογένειαν καὶ σχηματίζουσι οἰκογενείας διὰ τὰ σχηματισθῇ ἢ κοινωνία.

Ἡ κοινωνία δὲν ἢμπορεῖ, νὰ παραλείψῃ τὸν γάμον. Ἐὰν ἢ κοινωνία εἶνε ἄλυστος, ἐκάστη οἰκογένεια εἶνε ἓνας κρί-

κος. Διὰ νὰ συνδέσουν τοὺς κρίκους ζητοῦν πάντοτε ὅμοια μέταλλα. Ὅταν πανδρεύονται πρέπει νὰ εἶνε ταιριασμένοι, νὰ συνενώνουν τὰς περιουσίας καὶ τὰς γενεάς των καὶ νὰ ἐργάζονται διὰ τὸ κοινὸν συμφέρον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ πλοῦτος καὶ τὰ παιδιὰ. Μίαν φορὰν πανδρεύεται κανεὶς, διότι ὁ κόσμος εἶσι τὸ ἀπαιτεῖ. ἢμπορεῖ ἴσως κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ εἴκοσι φορὲς στὴν ζωὴ του, διότι εἶσι μᾶς ἔπλασεν ἢ φύσις. Ὁ γάμος εἶνε νόμος, ὁ ἔρωτος εἶνε ἔνστικτον, ποῦ μᾶς ὠθεῖ ἄλλοτε δεξιὰ καὶ ἄλλοτε ἀριστερά. Ἐκαμαν νόμους, οἱ ὁποῖοι πατάσσουν τὰ ἔνστικτά μας καὶ ἔπρεπε. Ἀλλὰ τὰ ἔνστικτά μας εἶνε πειὸ δυνατὰ πάντοτε καὶ δὲν πρέπει πολὺ νὰ τὰ ἐναντιώνονται, ἀφοῦ προῆλθον ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐνῶ οἱ νόμοι προῆλθον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐὰν ἢ ζωὴ δὲν ἀρωματίζεται μὲ ἔρωτα, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἔρωτα, ὠραία μου κόρη, ὅπως βάζουν ζάχαρη στὸ πικρὸ γιαιτρικὸ γιὰ τὰ παιδιὰ, κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἐπιθυμοῦσε.

Ἡ Βέρθα ἀνοῖξε τὰ μεγάλα μάτια τῆς καὶ σὰν τρομαγμένη,

— Γιαιγιὰ, γιαιγιὰ, μιὰ φορὰ ἢμπορεῖ κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ, μουρμούρισε.

Ἡ γρηῃ σήκωσε τὰ χέρια τῆς, ποῦ ἔτρεμαν, στὸν Οὐρανὸν ὡσὰν γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν-γιάτοῦς περασμένους ἔρωτάς τῆς. Καὶ ἀγανακτισμένη σχεδὸν ξεφώνησε:

— Κατέστητε γενεὰ βάρβαρος, εὐτελής. Ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως ὁ κόσμος δὲν εἶνε πειὰ εὐγνώμων. Ἐβάλατε μεγάλους τίτλους εἰς ὅλα τὰ πράγματα καὶ στενόχωρα καθήκοντα εἰς τὴν ζωὴν, πιστεύετε εἰς τὴν ἰσότητα καὶ τὸ αἰώνιον πάθος. Οἱ δτιθροποὶ κάμνουν ποιήματα διὰ νὰ εἰποῦν νὰ ἢποθνήσκουν ἀπὸ ἔρωτα. Στὸν καιρὸν μου ἔκαμαν στίχους διὰ νὰ μάθουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀγαποῦν ὅλες τῆς γυναῖκες. Καὶ ὅταν καμμιὰ νέα ἰδιοτροπία μᾶς ἤρχετο σὴν καρδιά, διώχναμε τὸν τελευταῖον ἐραστήν.

Ἡ γρηῃ ἐγελοῦσε μ' ἓνα χαμόγελο πικρὸ καὶ στὸ καστανὸ μάτι τῆς ἔλαμψεν ἢ πικρία.

— Λοιπὸν ἢ γυναῖκες τότε δὲν εἶχαν τιμὴ, τῆς εἶπεν ἢ νέα κάτωχρη.

Τὸ χαμόγελο χάθηκε ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς γρηῆς. Ἐὰν ἐφύλαξε στὴν ψυχὴν τῆς ὀλίγην εἰρωνίαν τοῦ Βολταίρου, εἶχεν ἐπίσης καὶ ὀλίγην φιλοσοφίαν τοῦ Ρουσσώ.

— Δὲν εἶσαν τιμὴ! γιαιτὶ ἀγαποῦσαν καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ τὸ ποῦν καὶ νὰ τὸ καν-

χηθοῦν ἀκόμη; Ἄλλά, κόρη μου, ἐὰν μία μεταξὺ ἡμῶν τῶν μεγαλειτέρων κυριῶν τῆς Γαλλίας ἔμενε ἄνευ ἔραστοῦ, ὅλη ἡ Αὐλή θὰ τὴν περιγελοῦσε. Ἐκεῖνες, ποῦ ἠθέλαν, νὰ ζήσουν ἀλλοιῶς, δὲν εἶπαν, παρὰ νὰ κλειθοῦν στὸ μοναστήρι. Καὶ τότε σεῖς φαντάζεσθε βέβαια, ὅτι οἱ ἄνδρες σας θὰ σᾶς ἀγαποῦν σ' ὅλην τὴν ζωὴν τους. Ὡσὰν νὰ ἦτο δυνατόν αὐτό. Ὁ γάμος εἶνε ἓνα πρᾶγμα ἀναγκαῖον εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ δὲν εἶνε φυσικὸν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἄκουσες καλά; Ἔνα καὶ μόνον, ἓνα ὑπάρχει εἰς τὴν ζωὴ καλλιτερον, ὠραιότερον, ὁ ἔρωσ. Καὶ ὅπως κακῶς τὸν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅπως τὸν καταστρέφετε, τὸν καθιστᾶτε σὰν κᾶτι πανηγυρικόν, κᾶτι ποῦ ἀγοράζετε, σὰν ἓνα φουστάνι, μιὰ μπλουζα.

Ἡ κόρη ἔπιασε τρέμουσα τὰ ζαρωμένα χέρια τῆς γιαγιάς της.

— Σὲ παρακαλῶ, σῶπα παιά, γιαγιά.

Καὶ γονατιστή, μὲ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα παρακαλοῦσε γιὰ ἓνα βαιθὺ πάθος, ἓνα μόνον αἰώνιον πάθος, σὰν ἐκεῖνο ποῦ ὄνειρευόνταν οἱ ποιηταί, κι' ἡ γιαγιά τὴν φιλοῦσε στὸ μέτωπο.

— Πρόσεχε, ἔμορφοῦλα μου, τῆς ἔλεγε, ἂν πιστεύης σὲ ὅμοιες τρέλλες, θὰ καταστῆς πολὺ δυστυχισμένη...

Τὸ ἀεράκι φύσιζε καὶ ἔφερε τὰ κατάλευκα μαλλιά τῆς γρηᾶς στὸ στόμα της καὶ τὴν σῶπασε...

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ-Ι-ΝΕ

ΤΙ ΘΕΣ ΑΚΟΜΑ;

Διαμάντια ἔχεις καὶ μαργαριταράκια
Στὸ ζαχαρένιο σου τὸ στόμα,
Ἐχεις τὰ εὐμορφότερα ματάκια.
— Ἀγάπη μου, τί θές ἀκόμα;

Σ' αὐτὰ τὰ δυό σου μάτια ἓνα καιρὸ
Καὶ στὸ ζωγραφιστό σου στόμα,
τραγούδια σοῦχαν κάμει ἓνα σωρό.
— Ἀγάπη μου, τί θές ἀκόμα;

Μ' αὐτὰ τὰ δυό σου μάτια τὰ γλυκὰ
Μοῦ σήκωσες τὸν νοῦ, τὰ λογικά,
Καὶ μ' ἔκαμες τὸν δυστυχῆ σὰν πτώμα.
— Ἀγάπη μου, τί θές ἀκόμα;

Π. ΓΝΕΥΤΟΣ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΕΝΤΟΥ

Μολονότι τὸν ἀπέθαναν αἱ ἐφημερίδες μας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου, πραγματικῶς πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἀπέθανε πρὸ μηνὸς περίπου, ὁ ἀγαπημένος τοῦ ἀναδιοργανωτοῦ ἐκ τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς στρατηγὸς Ἐντοῦ.

Κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1910 καὶ κατόρθωσε μετὰ τῆς λουπῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἠγάπησε τὴν Ἑλλάδα ὡς ἰδίαν τὴν πατρίδα καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ εὐγνωμόνου στρατοῦ, τὸν ὅποιον ἀνέδειξεν ἀντάξιον τῶν ιδεωδῶν του. Τὸν κατέστησεν ἰσχυρὸν καὶ ἄξιον, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν σεβασμὸν εἰς τοὺς ἐχθρούς του.

Ὁ στρατηγὸς Ἐντοῦ ἐγεννήθη τὴν 12 Φεβρουαρίου 1853 εἰς Καρπαντράς τῆς Προβηγκίας καὶ ἦτο κόμης. Τὰς πρώτας σπουδὰς του ἔκαμεν εἰς τὸ Λύκειον τῆς Ἀβινιὼν. Κατόπιν εἰσήχθη εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν Σχολὴν τῶν Παρισίων. Μόλις ὁμως ἔδωκε τὰς τελευταίας του ἐξετάσεις εἰς τὴν Μασσαλίαν, ἐξεργάγη ὁ πόλεμος τοῦ 1870 καὶ ὡς καλὸς στρατιώτης ἀφῆκε τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ κατετάχθη ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης εἰς τὸ 21ον πεζικὸν σύνταγμα. Εἶχεν ἐπίσης ἀδελφὸν ὀνόματι Βίκτωρα, ὅστις καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατόν, ἐρονεύθη, δὲ εἰς Σανπινὸ ἐν ἡλικίᾳ 16 ἐτῶν.

Ὁ στρατηγὸς Ἐντοῦ ἀμέσως ἐγένετο ἀνθυπολοχαγὸς κατὰ δημοσίευσιν τῆς κυβερνήσεως Γαμβέττα ὡς ὢν φοιτητὴς τοῦ Πολυτεχνείου. Εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν ἐτοποθετήθη εἰς Βορδὼ εἰς τὸ 87ον σῶμα. Τότε λαβὼν μέρος εἰς διαφόρους μάχας, ἔλαβε τρεῖς πληγὰς εἰς τὸ στήθος, τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ πλησίον τοῦ ὠτός.

Μετὰ τὸν πόλεμον ἀπετελείωσε τὰς στρατιωτικὰς του σπουδὰς εἰς τὸ Σαιν-Σέρ.

Ἐπὶ τέλους, ὀλίγον πρὸ τῆς καθόδου του εἰς τὴν Ἑλλάδα βαθμηδὸν ἐγένετο στρατηγὸς καὶ μετὰ τὴν καθόδον, τὸ 1915 ἀντιστρατηγός. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1878, ἦτο ἀκόμη ὑπολοχαγός.

ἐνυμφεῦθη τὴν κόρην τοῦ πρώτου προέδρου τοῦ Ἐφετερίου τῆς Ὀρλεάνης. Ὁ γάμος ἐγένετο ἐν Παρισίοις εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου τῆς Ρούλης. Ἡ σύζυγός του ἀπέθανε τὸ 1909, ἀφήσασα εἰς αὐτὸν θυγατέρα καὶ υἱόν. Ὁ στρατηγὸς ἠγάπα πάρα πολὺ τὴν φιλολογίαν καὶ τὰς καλὰς τέχνας, διὰ τοῦτο εἶχε σχέσεις μὲ πολλοὺς καλλιτέχνας. Εἶχε μάλιστα ὀλόκληρον συλλογὴν φωτογραφιῶν, τὴν ὁποίαν ἐξέθεσεν εἰς τὴν ἐκθεσὴν τῶν Γελοιογράφων τῶν Παρισίων. Τὸ σαλόνι τοῦ στρατηγοῦ ἦτο ἀληθινὰ καλλιτεχνικὸν μουσεῖον.

Ὁ Ἐντοῦ ὡς ἄνθρωπος ἦτο εὐγενέστατος καὶ ἐφέρετο μετ' ἐκτάκτου ἀπλότητος, δι' αὐτὸ κατώρθωσε νὰ κατακτίσῃ τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὁ ὅποιος οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τὴν καλωσύνην τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ μεγάλου του ἔργου, τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Θὰ διαφυλάξῃ αἰωνίαν τὴν μνήμην του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς αὐτόν.

Ἡ ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Στάγριεμμένα κύματα τοῦ ὠκεανοῦ πλανᾶται
καράβι μὲ δλάνοιχτα τὰ ἄσπρα του πανιά.
Μὲ λύσσα ἄγρια ὁ βορηᾶς στὸ πλάι του
βρονχᾶται.

Παντοῦ μαυρίλα, ἀτελεισιά, βοῆ καὶ
καταχνιά.

Τρῶζον βαρεῖα τὰ ξάρτια του, τὸ κύμα
μπαινοβγαίνει,
καὶ τὸ περήφανο πουλί σὲ δόξα ὀλογεμᾶτο
σὰν κέλυφος μὲς' στοὺς ἀφροὺς ἀντιβο-
κατεβαίνει,
καὶ βλέπει νᾶρχεται γοργὰ τὸ φάσμα τοῦ
θανάτου.

Γυρμένος στὸ τιμόνι του, μὲ μάτια βουρ-
κωμένα
ὁ Γέρω-λύκος μαίνεται, θέλει ζωὴ νὰ δώσῃ.
Στέλλει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ δυὸ λόγια
βρυχωμένα.
Κι' ἀπεγνωσμένα προσπαθεῖ τὸ πλοῖον του
νὰ σώσῃ.

Εἶνε τοῦ ναῦτη ἡ ζωὴ ἀκριβαγορασμένη.
Στοῦ ὠκεανοῦ τὰ κύματα, στής τρικνημῆς
[τοὺς κρότους
Εἰς τοῦ βορηᾶ τὸ βογγητό, στῶν ναυαγιῶν
[τοὺς φόβους
μὲ βάσανα τῆς ξενητιάς, μ' αὐτὰ εἶνε ζυ-
μωμένη.

Ὀκτώβριος 1918.

Β. ΒΟΥΓΑΡΑΚΗΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πικρὸν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ γραφείου μας μὲ κα-
λὰς συστάσεις. Μισθὸς ἱκανοποιητικός.

ΝΕΑ
ΤΡΑΓΥΔΙΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

(Χαρισμένο στην κρυφή μου αγάπη)

Ἡ καρδιά μου ἀπ' τὴν ἀπέραντη γιὰ σὲ ἀγάπη ἔγινε σὰν ἐκκλησίτσα μὲ θυσιαστήριο, ποῦ ἐπάνω καπνίζει πάντα θυμιατό, καίοντας πολλὴν ἀγάπη γιὰ θυμίαμα. Ἔχει στὴ μέση τῆς ἐκκλησίτσας στημένο ἐλόχρυσο θρόνο, λαμπρό, ἀνθοστολισμένο μὲ λουλούδια ἀμάραντα — γιὰτὶ μ' ἀμάραντη ἀγάπη τὰ ποτίζω — καὶ στὸ θρόνο τὸ χρυσὸ ἀναπαύεται ἡ γλυκειὰ σου σκιά. Τῆς μορφῆς σου ἡ εἰκόνα ποῦ βαθεῖα τὴν ἐχάραξε καὶ στὸν ἴδιο ἑαυτὸ τῆς αὐτῆ ἡ ψυχὴ μου γιὰ νὰ βασιλεύῃς, ἐνόσω ζῶ.

Μήπως σὲ κάθε ἐκκλησία δὲν προσκυνοῦν καὶ λατρεύουν ἕνα ἅγιο ξεχωριστά; Ἔτσι κ' ἡ δική μου ἐκκλησία τῆς καρδιάς εἶνε στ' ὄνομά σου.

*

Σ' αὐτὴν τὴν ἐκκλησίτσα, ἀγάπη μου καλὴ, μπαίνω στῆς ὥρες τῆς μυστικῆς τῆς ἀγάπης μου, τῆς τρελλῆς — ἔτσι ἄς τῆς πῶ — στῆς ὥρες ποῦ ἡ ψυχὴ μου ἀπολύει τὴν ἀλυσίδα τὴν λεπτή, ποῦ τὴν ἐνώνει μὲ τὸν κακὸ, τὸν ἀχαρὸ κόσμον, κι' ἀνεβαίνει ἀψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανὸ σὲ στρώματα παραδείσια, τότε ποῦ ἀπ' ὄλα εἶνε καθαρὴ, ποῦ ἀρχίζει γι' αὐτὴν ζωὴ ξεχωριστὴ τῆς παντοτεινῆς, ζωὴ ὑπεράνθρωπη.

Σ' αὐτὲς τῆς ὥρες — ἄχ! ἀλλοίμονο, γιὰτὶ τῆς περὶ πολλὰς φορές εἶνε μόνο στιγμὲς — ἀνοίγω τὴν θύρα μυστικά, τρεμουλαδρικά, φοβισμένα — ναί, φοβισμένα γιὰτὶ μπορεῖ κανεὶς μαντεύοντας τὸ μυστικὸ μου ἀπ' τὰ μάτια μου νὰ μὲ προφθάσῃ καὶ παραγμένο, ἀλαλο νὰ μ' ἀφήσῃ στὴν θύρα ἀπροσέχρητο. Καὶ τότε πρέπει νὰ κλάψω πολὺ-πολὺ γιὰ Διαστήριο στὸ ἀμάρτημά μου.

Προχωρῶ μέσα μὲ τὴν περὶ μεγάλη εὐλάβεια γιὰ νὰ κάμω ἐλόφυχα τὴν προσευχὴ τῆς ἀγάπης μου ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα σου γονατιστὴ μιλῶντάς μου.

μὲ τ' ὄνομά σου τ' ἀγαπημένο ὄλους τοὺς πόνους καὶ τῆς χαρῆς μου, ζητῶντας ἀπὸ σένα τὴν ἀληθινὴ παρηγοριά.

*

Μπαίνεις καὶ σύ, καλὴ μου, σ' αὐτὸ τὸν τόπον τῆς λατρείας. Ὅταν μὲ βλέπεις κατὰματα καὶ μὲ τὴν καρδιά μου κάμω τὸ ἴδιο, τότε ποῦ τὰ βλέμματά σου περνοῦν ὡς τῆς καρδιάς καὶ τῆς ψυχῆς μου τὰ βάθη, ποῦ ἡ δύναμις τῆς λάμπης τῶν ματιῶν σου μὲ φωτίζει ὄλα μου μέσα τὰ στήθεια, τότε σοῦ ἀνοίγεται σιγά-σιγά ἡ θύρα καὶ βλέπεις μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου πειὰ κ' ἐσὺ τὴν θεία μυσταγωγία, τὴν μεγάλη λειτουργία ποῦ γίνεται στὴν καρδιά μου γιὰ σένα, στ' ὄνομά σου.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΣΑΣ

Σὰς ἐπεριμέναμεν τόσον καιρὸ μὲ λαχτάρια καὶ μὲ στόμα ἀνοικτόν. Ἐνομίζαμεν, ὅτι ὁ ἐρχομὸς σας θὰ μᾶς ἔφερε τὰ καλὰ καὶ τ' ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου, γι' αὐτὸ διὰν ἤλθατε μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν σὰς ἐδέχθημεν.

Γιὰ τὸ χατήρι σας ἐσημαιοστολίσαμεν, ἀφήσαμεν κάθε δουλειὰ μας, ἐτρέξαμεν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ νὰ σὰς ἰδοῦμε, ὥρες ἐπάνω στῆς ταράτσας μὲ τὰ τηλεσκόπια στὸ χέρι, εἴμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς τὸ κρῦο καὶ τὴν βροχή. Γιὰ τὸ χατήρι σας ἐφάγαμε ξύλο, ὑβρισθήκαμε, ξεσχισηθήκαμε, ποδοπατηθήκαμε.

Ἐξ αἰτίας σας ἐχάθη ἡ ἀγάπη καὶ τὸ εἰλικρινὲς ἀρχαντιασλήκι, ποῦ εἶχαμεν τόσα χρόνια μὲ τοὺς συμπολίτας μας, διότι ἐπληρώσαμεν τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαντων. Ἐκάματε μιὰ τρύπα στὸ νερό. Ἄντι καλλίτερα, χειρότερα. Ἦλθανε καὶ χάλασε ὁ κόσμος.

Εἶχαμε τὸ τακτικὸ μας ψωμί καθ' ἡμέραν (ἄσχετον ἂν ἦτο μόνον κατὰ

τὸ ὄνομα ψωμί). Τώρα δμως κι' αὐτὸ μᾶς τὸ δίδουν κάθε δύο ἡμέρες μιὰ φορά, κι' ἐκεῖνο μὲ τὰ νάζια. Κινδυνεύομεν νὰ μείνωμε δίχως νερό, διότι ἔτσι τὸ θέλει ἡ χαριτόβρυτος ἰεταίρεια Δέρκων. Τὰ ἠλεκτρικὰ κάθε βράδν μᾶς κάμουν νὰ νομίζωμεν, ὅτι ἡ κάμαρές μας εἶνε κινηματογραφικὴ σάλα μὲ τὸ ξαφνικὸ ἄναμα καὶ σβύσιμόν των. Χάσαμε τὸν ἡσυχὸ μας περίπατο εἰς τὸ Πέραν, διότι ἐπλημμύρησεν ἀπὸ ἀστυνόμους, χωροφύλακας καὶ ἱσπικό. Λυώνει ἡ καρδιά μας καὶ σπᾶνει ἡ χολή μας, διὰν βλέπωμεν τὰ μυδραλλιοβόλα καὶ τῆς ἄρχες νὰ λαμποκοποῦν.

Ποῦ τὰ εἶδαμεν ἢ εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα; Τόσους χρόνια τόρα ἡσυχία καὶ τάξις ἐπισύλυνεν εἰς τὴν πόλιν μας. Οὔτε μὴν ἀνθρώπου ἄνοιξε, οὔτε δάκτυλον ἀστυνόμου μᾶς ἄγγιξε (;)

Καὶ τώρα; Τρομοκρατία φοβερά! Τόσον καιρὸ πόλεμον ἀκούαμεν, καὶ πόλεμον δὲν βλέπαμεν. Τώρα ποῦ ἤλθατε, ἀνακωχὴ καὶ εἰρήνη ἀκούομεν καὶ πόλεμον βλέπομεν. Τὸ μόνον ποῦ δὲν ἔχομεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἤλθατε, εἶνε ὅτι ἐγλυτώσαμεν ἀπὸ τὸ περίφημο «βεσικανίζ ἐφέντημ!».

Μὰ ἔννοια σας καὶ ἀφ' οὗ θὰ ἐφοδιάσουν καὶ σὰς μὲ τὸ πολύτιμο αὐτὸ χαρτί, σίγουρα εἰς διὸ-τρεις ἡμέρες θὰ ἔχομεν πάλιν μασίς καὶ κορδόνια. Ὡστε, τ' εἶχες, Γιάννη; τ' εἶχα πάντα.

Τί καταλάβαμεν λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἐρχομόν σας;

Γ. ΒΟΥΓΑΡΑΚΗΣ

Σπεύσατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐν Ἀσμαλῇ Μειζήτ τοῦ Πέραν ἀριθ. 9 Διεθνῆ αἰθουσαν Κουρείου
κ. Γ. ΑΜΗΡΑ
εἶναι ἡ τελειότερα καὶ διαθέτει σύστημα τελείας ἀντισηψίας.

Τὸ γλυκύτερο ὄνειρο ποῦ βλέπει κάθε νύκτα.

ΚΟΥΚΛΕΣ . . .

Τὴν εἶδα ἓνα βράδυ. Σ' ἓνα ὡμορφο, πλούσιο μέρος τοῦ Πέραν, ποῦ τὴν περιτριγύριζαν φῶτα, πολλὰ φῶτα. Σὰν νὰ τὴν ἔδιδαν ζωὴ μ' ἐκείνες τῆς λάμπες ποῦ ἔρριχναν ἀπάνω της.

Καὶ ἐκείνη στὴν μέση βασίλισσα. Βασίλισσα στὴν ὡμορφιά, βασίλισσα στὸ ντύσιμο, σ' ὄλα, σ' ὄλα!

Μὰ ἐμένα μοῦ ἦταν ἀδιάφορα αὐτά. Ἐμένα μὲ μαγνήτισε τὸ πρόσωπό της ἡ ὡμορφιά της, τὰ μάτια της. Ἄχ! καὶ τὰ μάτια της δύο ὡμορφα γαλανὰ μάτια. Κι' ἀπ' ἐκεῖνο τὸ γαλανὸ χρῶμα ἔφευγε μιὰ θομπάδα.

Εἶχε τὰ μάτια της μισοκλεισμένα. Καὶ μ' ἔβλεπε, καὶ μ' ἔβλεπε ἀδιάκοπα. Ἐρριχνε δηλαδή τοὺς μαγνήτες τῆς ἀγάπης, τῆς τρέλλας στὴν καρδιά μου. Στάθηκα! Δὲν μπορούσα πειὰ νὰ τὴν βλέπω. Γιατί ἔνοιωθα νὰ σβύνουν τὰ μάτια μου... Κι' ἔρριξα τὴ μάτιά μου ἀπάνω της. Σ' ὄλο της τὸ σῶμα. Ἐνα μπουκέτο ὡμορφα ξανθὰ μαλλιά βγαίνουν ἀπ' τὸ καινούργιο, χαριτωμένο καπέλλο της. Μαλλιά ξανθὰ σὰν... ψεύτικα! Ὁ λαμὸς της ἄσπρος, ὡμορφος, σὰν ἀπὸ... κερὶ. Τὸ ἓνα της χέρι δὲν μ' ἄρσε, διατὶ εἶχε ἓνα δάκτυλο... σπασμένο. Ξέρω ἐγώ; Μὴν... κτύπησε;

Καὶ ἐκείνη μ' ἔβλεπε ἀδιάκοπα, μ' ἔβλεπε.

Κι' ἔφυγα. Τὰ μάτια της ἦταν χαραγμένα στὸν νοῦ μου καὶ δὲν μ' ἄφηναν νὰ σκεφθῶ τίποτα. Καὶ κοιμήθηκα ἐκεῖνο τὸ βράδυ μὲ τὸ γαλανὸ τὸ χρῶμα μπροστά μου καὶ μὲ τὴ θομπάδα τὴ μαγική...

Τὴν ἄλλην ἡμέρα πέρασα ἀπ' ἐκεῖ. Ἦταν ἡμέρα καὶ δὲν εἶχε φῶτα. Τὰ μάτια μου τώρα ἔβλεπαν καθαρά. Δὲν ἐμποδίζονταν ἀπὸ τίποτα. Σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ποῦ χθὲς βράδυ ἦταν ἐκείνη βασίλισσα, βρισκόσταν ἓνας κύριος μὲ καινούργια ρούχα. Ἐρριξα τὰ μάτια μου τριγύρω γιὰ νὰ τὴν εὔρω, μὰ σὰν τὴν ἀντίκρισα, τραβήχθηκα.

Τώρα δὲν ἦταν τίποτα! Δὲν ἦταν βασίλισσα. Ἦταν ἓνα κερένιο πρόσωπο ποῦ κοίτουσαν σὲ μιὰ ἄκρα...

Κοίμα! Τέτοιο ὡμορφο, χαριτωμένο, γελαστὸ πρόσωπο νάσαι μιὰς κούκλας, νὰ εἶνε καταδικασμένο σὲ μιὰ βιτρίνα.

Π. ΚΡΟΒΕΛΙΤΗΣ

OLIVE SCHREINER

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εἶδα μιὰ γυναίκα ποῦ ἐκοιμάτο. Στὸν ὕπνο της ὄνειρεύθη πῶς ἡ Ζωὴ ἐστέκετο ἐμπρὸς της, κ' ἐκρατοῦσε στὸ κάθε χέρι κ' ἓνα δῶρο — στὸ ἓνα τὸν Ἐρωτα, στὸ ἄλλο τὴν Ἐλευθερία. Καὶ εἶπε στὴ γυναίκα: «Διάλεξε.»

Καὶ ἡ γυναίκα ἐστάθη πολλή ὦρα καὶ εἶπε: «τὴν Ἐλευθερία!»

Καὶ ἡ Ζωὴ εἶπε: «Καλὰ ἐδιάλεξες. Ἄν ἔλεγες τὸν Ἐρωτα, θὰ σοῦ εἶδα ἐγὼ ἐπιζητούσες καὶ θὰ ἔφευγα μακριὰ σου, καὶ δὲν θὰ ξαναγύριζα σὲ σένα. Τώρα θ' ἀρθῆ ἡ μέρα ποῦ θὰ γυρίσω. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα θὰ βιάσῃ καὶ τὰ δύο σ' ἓνα χέρι.»

Ἄκουσα τὴν γυναίκα νὰ γελά στὸν ὕπνο της.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

Ἄπὸ τὸ μάρμαρο τ' ἄσπρο τὸ κρῦο, τ' ἄγνὸ τὸ μάρμαρο τ' ἀνέγκαστο, τῆς ἠρεμῆς, τῆς ἀσπλαστῆς ψυχῆς σου, ψυχῆς μὲ δίχως

ψυχῆ, καὶ φλόγα.

Ἐγὼ τεχνίτρα, τὴν Ἀγάπην ἔχοντας σμίλη,

μὲ ὄλην τὴν φλόγα ποῦ μὲ καίει, μὲ ὄλην τὴν φλόγα ποῦ μὲ λιώνει, καὶ μ' ἐμψυχώνει;

Ἄπὸ τὸ μάρμαρο τ' ἄσπρο, τὰ κρῦο, τῆς ἀπλαστῆς, τῆς ἠρεμῆς ψυχῆς σου, τὸ πειὸ ὡμορφο θὰ πλάσω τ' ἄγαλμα; — Καὶ θὰ τοῦ δώσω, ψυχῆ, τὴν φλόγα ποῦ καίει καὶ μ' ἐμψυχώνει!...

ΜΑΡΙΑ Ε. ΖΑΜΠΑ

© ΔΙΑ ΤΟ ΘΡΑΙΟΝ ΦΥΛΟΝ ©

ΑΣΘΕΝΕΣ

Ἡ ἸΣΧΥΡΟΝ ΦΥΛΟΝ

Τὸ ἀνδρικόν φύλον χωρὶς νὰ μὲ κηρύξῃ ἀποστάτην του, νὰ μὲ ἐπιτρέψῃ, νὰ πῶ μίαν πικρὰν δι' αὐτὸ ἀλήθειαν.

Τὸ ὠραῖον φύλον, παρακαλῶ, νὰ μὴν ἐνθουσιασθῇ καὶ ἀμφιβάλλει ἐν τῇ χαρᾷ του, οὔτε ποσῶς κἄν διὰ τὸ φύλόν μου, διότι εἶμαι πεπροικισμένος μὲ ὅλα τὰ φυσικὰ καὶ τὰς ἰδιότητας τοῦ γένους τῶν ἀρσενικῶν. Πρόκειται δηλ. νὰ πῶ, ὅτι κυριαρχοῦν ἢ γυναικες, αὐταὶ εἶνε τὸ ἰσχυρὸν φύλον καὶ ὄχι τὸ ἀσθενές.

Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες ἀπὸ ἐγωῖσμον πλέον λέγομεν, ὅτι ἔχομεν τὴν ἰσχὺν καὶ αἱ γυναῖκες ἀπὸ σεβασμὸν ἴσως νὰ δέχονται ἀπλῶς, πράγματι ὁμοῦς αὐταὶ ἰσχύουν, αὐταὶ μᾶς κυβερνοῦν. Ρίψατε παρατηρητικὴν ματιὰ εἰς κάθε σπῆτι. Ὁ πατέρας φέρει ὅλους τοὺς τίτλους τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας, αὐτοῦ ἢ διαταγῆ θὰ γίνῃ. Ναί, παρακαλῶ, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ συγκατατεθῇ καὶ ἡ μαμά. Ἐάν αὐτὴ ἀρνηθῇ, ἀναιρεῖ ὁ πατέρας τὴν διαταγὴν καὶ συγκατανεύει εἰς τὴν θέλησίν της. Ἡ θέλησίς του ἀπὸ τὴν θέλησίν της ἐξαριᾶται. Τώρα θὰ πῆτε ὑπάρχον ἄνδρες, ποῦ εἶνε σπῆτί τους φεουδάρχαι, οὔτε ἐρωτοῦν κἄν τὴν γυναῖκά τους, τοῦναντίον ἐπιβάλλονται μὲ τὴν μπιστοῦνα καὶ τὴν γροθιά τους σὲ βαθμὸν ποῦ ἡ γυναῖκα νὰ τοὺς τρέμει σὰν σκλάβη. Μὰ τέτοιον ἄνδρα ὁμοφώνως τὸν ἀποκηρύσσομεν, ἀπολίτιστον, βάρβαρον, ἄνανδρον, τῆς παλαιοντολογικῆς ἐποχῆς καὶ ἱκανὸν νὰ δαμάξῃ θηρία καὶ ὄχι νὰ ζῇ μὲ γυναῖκα.

Ἡ ἱστορία μᾶς ξεφωνίζει ὅτι γυναῖκες κατώρθωσαν νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ἀξιώματος τοῦ κυβερνᾶν κράτη. Γυναῖκες ὑπέταξαν

λαοὺς καὶ ἔπαιξαν μὲ τὰς τύχας ἐθνῶν.

Ἀπὸ χειρὸς γυναικῶν καὶ σήμερον ἀκόμη κυβερνοῦνται λαοὶ εὐήμεροῦντες καὶ προαγόμενοι. Ἡ κοινὴ πόρνη Πομπαδοῦρ κατώρθωσε μὲ τὰ θέλητρα τῆς καὶ τὴν θηλυκὴν τῆς ἐπίδρασιν, νὰ δεσμεύσῃ εἰς τὸν ποδόγυρόν της τὸν φιλήδονον Λουδοβίκον καὶ ὑπὸ τὴν μάσκαν μαρκησίας νὰ διακυβερνᾷ τὴν Γαλλίαν, μετατρέψασα τὴν αὐλὴν τοῦ ἐκδεδιτημένου βασιλέως εἰς πορνοτροφεῖον καὶ τόπον ὀργίων τῶν εὐνοουμένων της.

Ἀνάστατον ἀπὸ ἐτῶν τὸ κράτος τῶν ψυχραίμων Ἀγγλων ἀπὸ τὰς σωφραζέτίας. Χιλιάδες γυναικῶν ὑπακούουσαι τυφλῶς εἰς τὰ κελεύματα τῆς ξεκουτιάρης Παγκοῦρσι καὶ τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς τῆς ἐξηγέρθησαν καὶ ζητοῦν ἐλευθερίαν τοῦ φύλου των ἐξίσωσιν πρὸς ἡμᾶς. Νὰ ἦσθε βέβαιοι θὰ τὸ κατορθώσουν καὶ θὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀνεξαρτησίαν, ἂν δὲν τὸ κατόρθωσαν μέχρι σήμερον. — Κατόπιν θὰ ἔχωμεν καὶ ἄλλου εἴδους θηλυκὰς ἀνταρσίας καὶ δὲν ξεύρω ποῦ θὰ καταντήσωμεν οἱ ἄνδρες.

Δὲν ξεύρω ἂν οἱ προπάτορές μας ἦσαν πράγματι ἰσχυρὸν φύλον, ξεύρω ὁμοῦς διὸ ὅσον οἱ αἰῶνες κατακυλοῦν τόσον καὶ ἡμεῖς κατακυλοῦμεν πρὸς τὴν ὑποταγὴν εἰς τὰς γυναῖκας. Ὅσον προοδεύει ὁ πολιτισμὸς, τόσον περισσότερας ὑποχωρήσεις κάμνομεν εἰς εἰς τὰς γυναῖκας, τόσον περισσότερον ὑποδουλονόμεθα.

Μέσα εἰς τὴν πλάσιν της ἡ γυναῖκα ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κατακτῇ, κατόπιν νὰ ὑποτάσῃ, νὰ ὑποδουλώσῃ καὶ νὰ διευθύνῃ, ὅπως θέλῃ. Ἀδιάφορον οἱ τρόποι καὶ τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα κατορθώνει καταλλήλως νὰ μεταχειρίζεται τὴν ἔμφυτον αὐτῆς δύναμιν. Ποῖος ἄνδρας θ' ἀντισταθῇ εἰς τὰς κατακτητικὰς ἐφόδους γυναικός; Ποῖος δὲν θὰ πλεχθῇ καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ὑποδουλωθῇ; Ὑπάρχον βέβαια καὶ ὀλίγισται ἐξαιρέσεις.

Ὁ Δημιουργὸς ἔδωκεν εἰς τὸν προπάτορά μας ὠραῖαν σύντροφον, προικισμένην μὲ ὅλας τὰς φυσικὰς ἀδυναμίας, μὲ μίαν μεγάλην δύναμιν ἐν ἑαυτῇ κατακτητικὴν καὶ μὲ πονηρίαν ἀμέτρητον, τὴν ὁποῖαν ἐκλεψεν αὐτὴ μόνη ἀπὸ τὸν ὄφιν—τὸν διάβολον—ὅταν τὴν ἠπάτησεν. Κατόπιν ἀπὸ αἰῶνας, κατώρθωσαν αἱ ἀπόγονοι τῆς Εὔας νὰ μισοαλλάξουν τόσον, ὥστε θὰ κατορθώσουν σὺν τῷ χρόνῳ νὰ κυριαρχήσουν ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσωνται καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθησαν ὡς ἀπλάι μόνον σύντροφοι τῆς ζωῆς.

Μὴ ματαιοπονεῖτε νὰ ὑποτάξετε τὴν γυναῖκα. Ἀκατόρθωτον. Μὴν ἀπατᾶσθε ἀπὸ τὰς μελετημένας καὶ σκοπίμους ὑποχωρήσεις των ἐνίοτε. Ἡ γυναῖκα, ὅταν κάμνει ὑποχωρήσεις, παρασκευάζει ἐφόδους, διὰ τῶν ὁποίων θὰ καλύψῃ ἑκατονταπλασίως τὰς ὑποχωρήσεις. Ὁμολογήσατε λοιπὸν—ἀφήσατε τὸν ἐγωῖσμον—ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε τὸ ἰσχυρὸν φύλον, οἱ ἄνδρες τὸ ἀσθενές. Ὅτι εἶμεθα ἰσχυρὸν φύλον, αὐτὸ εἶνε πειὰ σάπια, παληὰ γνώμη ποῦ δὲν ἔχει τόπον.

Ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει, διὰ νὰ κυριαρχήσωμεν οἱ ἄνδρες, ὄχι νὰ πάρωμεν τὴν μαγκοῦρα σὶδὸ χέρι,—διότι αἱ σωφραζέται μᾶς ἀπέδειξαν, ὅτι κατ' αὐτῆς ἀντιπαλαίουν—ν' ἀλλάξωμεν ἄρδην, τὰ ἐνστικτα, τὰς θελήσεις, τὴν ζωὴν, τὰς ἰδιοτροπίας καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν μας. Ἐπειδὴ ὁμοῦς, αὐτὰ μόνον γράφονται, χωρὶς νὰ γίνωνται, ἄς κλίνωμεν τὸ γόνυ καὶ τὸν ἀγκῆνα πρὸ τοῦ ἀπεριόριστου γένους τῶν θηλυκῶν. Ἄς δοξάσωμεν τὸν Πλάστην, ποῦ δὲν μᾶς τῆς κατήντησε χειρότερες καὶ διότι τῆς ἐπροίκισε μὲ τόσα πολλὰ θέλητρα, μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς κάμνον νὰ βαίνωμεν πρὸς τὴν τελικὴν ὑποχώρησιν τῆς κυριαρχίας μας, πρὸς τὴν ὑποδουλώσιν μας, ὡσὰν ἀγνοοῦντες αὐτήν, μᾶλλον εὐχαριστημένοι, χωρὶς νὰ παραπονοῦμεθα.

Ο ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHELIN

de l'Academie Française

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

II

— Είπε θελκτική γυναίκα, είπε ο Πέτρος εις τὸν φίλον του μόλις ἔμειναν μόνοι.

— Μάλιστα, εἶπε θαυμασίως ὠραία καὶ εὐγενής. Εἶπε χαριτωμένη καὶ δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ τὸ πῆ. Ἀναγκάζεται κανεὶς νὰ φέρεται μὲ σεβασμίαν οὐκείότητα ὡσάν πρὸς μητέρα, πρὸς γλυκεῖαν ἀδελφὴν.

— Καὶ σφοδρὸς ὡσάν πρὸς ἐρωμένην, ἔ; Ἄ! φίλε μου, θαρρῶ πῶς τὴν ἔπαθες.

— Μὰ, ὄχι, σὲ βεβαιῶ. Δὲν ἔχει καμμίαν ἐπιθυμίαν αὐτὸ ποῦ αἰσθάνομαι διὰ τὴν κ. Ἄνδρῆ. Τὴν εὐρίσκω σωστὴν γυναῖκα, αὐτὸ εἶνε ὅλον.

— Τὴν γνωρίζεις ἀπὸ πολὺν καιρὸν;

— Τὴν εἶδα διὰ πρώτην φοράν πρὸ ἑξ ἐτῶν καὶ τότε δευτέραν φοράν. Εἶπε περίεργον πῶς μὲ θυμήθηκε. Διότι ἡ μοναδική μας συνάντησις δὲν εἶχε τίποτε ἀξιοπαρατήρητον δι' αὐτήν. Ὅταν ἤμην δώδεκα ἐτῶν παιδί, καὶ ξέρεις τί περίεργον εἶνε ἡ μνήμη τῶν παιδιῶν, ὁ πατέρας μου εἶχεν ἀνάγκην νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν κ. Ἄνδρῆ δικηγόρον του καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἐννοοῦσα νὰ μένω μόνος, μὲ πῆρε μαζύ του. Ἐξήγησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν κ. Ἄνδρῆ, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ μὴ μὲ στενοχωρήσῃ μὲ τὴν ὑπόθεσίν του, ἐφύλαξε τὴν γυναῖκά του διὰ νὰ μὲ κάμῃ συντροφιά. Ἐκεῖνοι πῆγαν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἔμεινα μόνος μὲ τὴν κ. Ἄνδρῆ. Ἦμην διαβόλημμένος τότε, ὅπως κάθε δωδεκαετῆς μαθητής. Ἡ κ. Ἄνδρῆ δὲν εἶχεν ἀποκτήσῃ ἀκόμη παιδί καὶ μὲ μετεχειρίσθη σάν γυναῖκα, ποῦ δὲν ἔχει καὶ ἐπιθυμῆ ἓνα παιδί. Μὲ ὠμίλησεν ὡσάν νὰ μ' ἐγνώριζεν ἀπὸ καιρὸν. Παρὰ τὴν βλακώδη ἀγριάδα τῆς ἡλικίας μου, ἀμέσως πῆρα θάρρος καὶ ἄρχισα τῆς ἐξευνάδας. Φλυαροῦσα. Διηγούμενη τῆς φάρσας τῆς παραδόσεως, τῆς ιστορίας τῶν παιγνιδιῶν μὲ τοὺς φίλους μου. Ἐκαμα τὰς φωνὰς τῶν πωλητῶν τοῦ δρόμου. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν καινούργια διὰ τὴν κ. Ἄνδρῆ. Ἡ τοσαυτιὰ μου τὴν διεσκέδαζε. Ἐνας τόμος τοῦ Βαλζάκ, ποῦ πῆρε τὸ μάτι μου ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζακι, μὲ γύρισε τὸ κεφάλι εἰς τὴν φιλολογίαν. Τότε κατήντησα διασκεδαστικὸς μὲ τὰς μαθητικὰς μου γνώσεις.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Θεὸς μου ἦτο ὁ Γουσταῦος Ἄμιαρ, ποῦ τὸν ἐδιάβαζα κρυφὰ καὶ τοῦ ὁποῖου τὰ μυθιστορήματα ἦσαν δι' ἐμὲ λόγοι Εὐαγγελίου.

Ἡ κ. Ἄνδρῆ μὲ ἤκουε τώρα μὲ ἓν βλέμμα ἄλλο μελαγχολικόν, χωρὶς νὰ γελᾷ μὲ τῆς

παιδικῆς μου τρέλλης, αἱ ὁποῖαι τῆς ὑπενθύμιζον ὅλα τὰ νεανικά της ὄνειρα. Καὶ ἐγὼ προχωροῦσα καὶ τῆς διηγούμην τὴν ἐμορφιά τῆς ἡρωίδος ἑνὸς μυθιστορήματος. Καὶ μιλοῦσα, μὰ τὴν πίστιν μου, μὲ τόσην δύναμιν, ποῦ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ποῦ τὴν εἶχα ἰδῆ.

« Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, κυρία, εἶπα αἰφνης, ἦτο ἀκριβῶς ὅπως ἐσεῖς! Τόσον ὠραία! Εἶπε περίεργον πόσον τῆς ὁμοιάζετε.»

Ἐκπληγμένη ἀπὸ αὐτὸ τὸ φιλοφρόνημα κοκκίνησε ἔξαφνα χωρὶς νὰ σκεφθῆ, ὅτι προήρχεντο ἀπὸ τὸ στήμα ἑνὸς παιδίου. Προσέθεσα μὲ τὸ πλέον σοβαρὸν ἔφος, κυττάζοντας αὐτὴν μέσα στὰ μάτια.

— «Εἶσθε Μεξικάνῃ, δὲν εἶνε ἀλήθεια; ὦ! μὴν εἰπῆτε ὄχι. Εἶμαι βέβαιος.»

Τὴν ἔπιασε τρεῖς γέλιο, τὸ ὁποῖον μετεδόθη καὶ εἰς ἐμὲ χωρὶς νὰ γνωρίζω διατί καὶ τὸ ὁποῖον ἐσταμάτησεν ἡ ἀφίξις τοῦ κ. Ἄνδρῆ καὶ τοῦ πατρὸς μου.

— «Λοιπὸν, κύριε,» εἶπεν ὁ δικηγόρος, βλέπετε ὅτι ὁ υἱὸς σας δὲν ἐστενοχωρήθη πολὺ.»

— Πραγματικῶς, τοῦ ἀπήντησεν ὁ πατήρ μου, εὐτυχῆς διὰ τὴν χαρὰν μου. Δὲν φαίνεται νὰ τοῦ ἐφάνῃ ὁ καιρὸς πολὺς. Ἄρκει ἡ κυρία νὰ μὴ . . .»

— ὦ! καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἄνδρῆ. Ἔχετε ἓνα θελκτικὸν υἱόν, κύριε, μὲ χαρακτηριστὰ ἀρκετὰ πρόσχαρον, μὲ πολὺ ζωηρὰν φαντασίαν. Διήλθον μαζύ του μίαν πολὺ ὠραίαν ὥραν.»

Καὶ ἐνῶ ὁ πατήρ μου τὴν ἀπεχαιρέτα, μὲ ἔτεινε τὴν χεῖρά της τὴν ὁποίαν ἐσφίξα ὡς νὰ ἦτο ἡ χεὶρ φίλου μου, μὲ τὸν ὁποῖον διήλθον εὐάρεστον ὥραν. Καὶ μόλις ἐξήλθομεν ἐξήγησα ἀπὸ τὸν πατέρα μου νὰ τὸν συνοδεύσω, ἐάν θὰ ἐπανήρχετο. Μὲ εἶπεν ὅμως ὅτι ἡ ὑπόθεσίς του θὰ ἐτελείωνε, καὶ ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἄνδρῆ ἀρκετὰ διὰ νὰ εἰμπορῆ νὰ ἐπανέλθῃ. Αὐτὸ μὲ ἐλύπησε πολὺ.

— Τί δυστυχία, εἶπα μὲ ἓνα μορφασμὸν. Ἡ κ. Ἄνδρῆ εἶνε τόσο καλὴ! Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ σ' ἀληθινὰ αὐτὴν τὴν κυρίαν.

III

Περίπου δύο ἑβδομάδας κατόπιν τῆς ἐκμηστηρέσεως ταύτης τοῦ Λουκιανῶ, ὁ Πέτρος Φρεσσὸν ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ εἰς Παρισίους, ὅπου ἀπὸ πολὺν ἤδη καιρὸν τὸν ἐκάλουν αἱ

σπουδαί του. Εἶχεν ἀναβάλῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Λουκιανόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐξοχήν. Πραγματικῶς, ὁ ὑπὸ τὰς πτελέας περιπάτος γρήγορα ἠλλάξεν εἰς καθημερινὸν τοιοῦτον, καὶ αὐτὸ ἦτο εὐχαριστος συντροφιά διὰ τὸν νέον. Ὁ Πέτρος ἠδύνατο πλέον νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ φανῆ ἑλλειπὴς εἰς τὰ ἱερά καθήκοντα τῆς φιλίας, καθὼς ἔλεγεν. Ἀκριβῶς αὐτὸ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ἡ κ. Ἄνδρῆ, διὰν ἀπεχαιρέτα αὐτήν.

— Ὁ Λουκιανὸς δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ, κυρία, καὶ ἐγὼ ὀφείλω νὰ ἐπαναρχίσω τὴν ἐργασίαν μου. Μάλιστα δὲ ἔχασα ἤδη ἀρκετὸν καιρὸν. Δὲν λυποῦμαι δι' αὐτὸ, ἀφοῦ τὸν εἶδον δευσα διὰ νὰ παρηγορήσω ἓνα φίλον, καὶ ἀφοῦ εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς γνωρίσω.

Καὶ κατόπιν εἶπεν εἰς τὸν Λουκιανόν.

— Καὶ σὺ, φίλε μου, ἔχεις πολλὰς ἐργασίας. Ἔχεις νὰ γίνῃς ἄνδρας. Πρέπει νὰ ἀποβάλλῃς τὰς ὄνειροπόλους συνηθείας καὶ ν' ἀρχίσῃς νὰ βλέπῃς τὴν ζωὴν ὁποῖα εἶναι. Ἔχεις τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶσαι ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ μὴ εἶσαι ἰσοχρεωμένος νὰ ζήσῃς διὰ τῆς ἐργασίας σου. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο καλὸν νὰ περνήσῃς βίον ἀεργον. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὴ κάμῃ τίποτε. Πρέπει νὰ ἐργασθῆς καὶ νὰ ἐκλέξῃς στάδιον. Ἐτελείωσες τὰς παιδικὰς σου σπουδὰς πρέπει νὰ ἀρχίσῃς τὰς ἀνδρικὰς του αὐτάς. Γίνε δικηγόρος, ἱατρὸς ἢ φιλολόγος ἐάν θέλῃς, ἀφοῦ αἱ ἐπιθυμίαι σου σὲ ὠθοῦν πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ ἀφοῦ εἴμπορεῖς χάρις εἰς τὴν παρουσίαν σου νὰ μὴ εἶσαι μοσὴμ. Γίνε τέλος καὶ, ἀλλὰ μὴ γίνῃς τεμπέλης. Σοῦ δίδω αὐτὰς τὰς συμβουλὰς.

Ὁ Λουκιανὸς ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ αὐτὴν τὴν διδαχὴν, ἡ ὁποία τὸν ὑπεβίβαζεν εἰς τὴν θέσιν μικροῦ. Ἡ κ. Ἄνδρῆ ἐννόησε τὴν στενοχωρίαν αὐτὴν καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, εἶπε, κύριε Φρεσσόν, ὅτι αἱ καλαὶ συμβουλαιί σας ἔδωσαν ἤδη τὸν καρπὸν των. Ὁ κ. Φρεσσὸν δὲν εἶνε διόλου πλέον παιδί.

— Ναί, ναί, κυρία, δύνανται ὁ Φρεσσόν, περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι νομίζετε. Ἦμεῖς, οἵτινες εἴμεθα σοβαροὶ ἄνθρωποι, ὀφείλομεν νὰ τοῦ τὸ εἴπωμεν καθαρά. Εἶνε ἀκόμη ἓνα μεγάλο μωρὸ καὶ ἐάν ἐχῆτε κάποιαν ἀγάπην δι' αὐτόν, πρέπει νὰ τὸν μεταχειρίζεσθε ὡς τοιοῦτον.

Καὶ προσέθεσε μὲ ἓνα φιλόφρον ἔφος.

— Παραδείγματος χάριν, μία μητέρα!

(Ἀκλιροῦσι)

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Ο ΕΛΛΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Νέον Θέατρον.

Ο θίασος του κ. Χ. Ζαμάνου κατόρθωσε να μᾶς παρουσιάσῃ ἐπιτυχῶς ἄρκετες ὀπερέττες. Ἡ δ-νὶς Καζαρέτου ὡς «Ἐὐθυμὴ χήρα», εἶχε πολλοὺς ποῦ τὴν ἐθαύμασαν καὶ τὴν ἐχειροκρότησαν μὲ τὴν καρδιά τους, γιὰτὶ πράγματι τοὺς εὐχαρίστησε.

Ὁ Βίλλ-Κότ, ὁ κ. Κανδύλης καὶ οἱ λοιποὶ τοῦ θιάσου δὲν εἰμπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, ὅτι ὑστεροῦν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐν γένει ὁ θίασος μᾶς δίδει μεγάλας ἐλπίδας, ὅτι θὰ εἰμπορέσῃ πολὺ-πολὺ γρήγορα νὰ μᾶς παίξῃ ὀπερέττες εἰς τὸν τελειότερον τύπον τῶν ρόλων.

Μὲ τὴν «Τσαρδας-φούρστιν», ποῦ τοσαύκις ἐπανελήφθη, ὁ θίασος ἔκαμε τὸ κοινόν μας κατευχαριστημένον νὰ τὴν ἀπαιτῇ συχνά.

Βαριετέ.

«Ἀρχοντοχωριάτης». — Τὰ φάλτσα ἦσαν τόσον μικρά, ὥστε εἰμπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πῶς δὲν ὑπῆρχαν. Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη ἐπανάληψις θὰ εἶνε τελεία.

«Γκράν-Βία». — Ἡ ἐπανάληψις τῆς μὲ καλλίτερα σκέρτσα καὶ καινούργια γούστα μᾶς ἀπέδειξεν, ὅτι ὁ θίασος πάντοτε προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σειρὰν ποῦ τὸν ταιριαζει. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δι' αὐτό, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἑρασιτέχναι ἔχουν τὴν καλὴν θέλησιν νὰ μελετοῦν.

«Μαρζέλ Νιτούς». — Ἡ δ-νὶς Ἀποστολίδου ἐπέξε πεταχτὰ καὶ σκερτσόζικα μὲ τὴν ἴδια ἐμορφιά, ποῦ παίζει πάντοτε τῆς ὀπερέττες, γι' αὐτὸ καὶ ἀναγκάζει τὸ κοινόν μας νὰ τὴν συμπαιθῇ. Ὁ κ. Φαλκόνης ἦτο τέλειος τύπος Σελεστὲν-Φλοριάν καὶ δὲν θὰ εἶχαμεν παράπονον, ἂν δὲν ἔκαμε τῆς γλωσσικῆς ἐκεῖνες ἀνορθογραφίας. Ὁ κ. Σκάθαρος πάντοτε καλός. Ὁ κ. Δημητριάδης ἀρκετὰ καλὸς καὶ κατάλληλος εἰς τοὺς ρόλους, ποῦ μᾶς παίζει μὲ τὴν ἐπιτυχίαν.

Σμυρναϊκὸς θίασος.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς τούτου ἔρχεται εἰς τὸ Νέον Θέατρον ὁ σμυρναϊκὸς θίασος, ὀπερέττας τῆς κ. Α. Καλλινέα, ἀποτελούμενος ἀπὸ 25 πρόσωπα μὲ ἀθηναίους ἠθοποιούς.

Ὁ θίασος θὰ μᾶς παίξῃ «Μαρζέλ Νιτούς», «Λεμπλεπιτζή», «Παναθήναια», «Σουζάννα», «Ρόδον τῆς Σταμπούλ», «Κίνο-Κένιγκεν» καὶ πολλὰς σμυρναϊκὰς ἐπιθεωρήσεις, ποῦ ξετρέλλαναν τοὺς σμυρνοίους.

Ἰδρῦθη ἐν Παρισίοις εἰς τὴν Galerie Devambez νέα εἰταιρεία καλλιτεχνῶν. Εἰς τὴν ἐκθεσιν θὰ ἐκτεθοῦν ἔργα τῶν κ. κ. Chermitte, Henri Martin, Levy Dhurmer, Forain G. Scott, Willette, Maurice Neumant, Jonas, Hellen καὶ πλείστων ἄλλων ὀνομαστῶν καλλιτεχνῶν.

Ὁ ἡμέτερος διευθυντὴς ἐξέδωκεν ἐσχάτως ἔργον, τὸ ὁποῖον κυκλοφορεῖ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐλεονώρα». Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα διήγημα ὁμώνυμον «Τὸ τρελλὸ βασιλόπουλο» σὰν παραμῦθι καὶ τέσσαρα μικρὰ σκίτσα, ἐξ ὧν δημοσιεύομεν τὸ ἓν.

ΘΡΥΨΑΛΑ

* Δὲν ξέρει κανεὶς τί εἶνε ἀηδέστερον: ἡ γυναῖκα ποῦ κἀμνει τὸν ἄνδρα ἢ ὁ ἄνδρας ποῦ κἀμνει τὴν γυναῖκα.

* Καὶ αὐτὸς ὁ κρότος τοῦ ξεχαρβαλωμένου κάρρου καὶ αὐτὸ τὸ μονότονον ἀγριο-παραπονιστικὸ τραγοῦδι τοῦ ὀδηγοῦ του, τὰ ξημερώματα, ἔχουν ποίησιν γιὰ ἐκεῖνον ποῦ τ'ἀκούει ξάπλωμένος στο μαλακὸ του του κραββίτι.

Ι. Καμπούρογλου

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΤΡΕΙΣ ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΕΣ

Τῆς μητέρας μου

Μιά μάγισσα — όταν ὑπῆρχαν — περνοῦσε μιὰ φορά ἀπὸ ἔρημικὸ δάσος.

Κι' ἀξαφνα ἄκουσε, ἀνάμεσα ἀπ' τὸν θόρυβον τῶν φύλλων, ποῦ τὰ κινούσεν ὁ ζέφυρος, νὰ τὴν φωνάζουν

Γύρισε ἡ μάγισσα καὶ τὸ μάτι τῆς εἶδε ἀνάμεσα στὰ γαλάζια φύλλα μιᾶς ἀγριοβιολέττας τρεῖς σταλαγματιές.

— Τί θέλετε, ἀχρωμες κόρες τ' οὐρανοῦ εἶπε ἡ μάγισσα.

— Θέλουμε νὰ μᾶς λύσης μιὰν ἀπορία, εἶπε ἡ πρώτη. Εἶμαστε τρεῖς σταλαγματιές ἀνόμοιες, ἡ προέλευσίς μας καὶ ἡ σύστασίς μας εἶνε πολὺ διάφοροι. Νὰ μᾶς πῆς ποιά μας ἔχει τὴν παιὸ μεγάλη ἀξία.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἡ μάγισσα, δέχομαι. Κι' ἐκάθισε σ' ἓνα πρασινομένο κουφάρι γιὰ ν' ἀκούσῃ.

Ὁ ἥλιος γέρνοντας σκεύερε τῆς ταντελωτὲς οκίες τῆς βρύζας, τὰ πουλιά στὰ δένδρα ἔψαλαν τὴν δύσι.

Μὲ τὴν συνωδεία τοῦ μονοτόνου τραγουδιοῦ τοῦ ζιζικια ἡ πρώτη σταλαγματιὰ ἄρχισε.

— Ἐρχομαι ἀπ' τὰ ὑψηλὰ νέφη, εἶμαι ἡ κόρη τῆς θάλασσας, τὸ γέννημα τοῦ ἀπεράντου ὠκεανοῦ. Μιὰ θερινὴ νύχτα, ἡ σελήνη εἰς ἔρωτεύθηκε μαζί μὲ πολλὰς ἀχρωμες ἀδελφές μου, καὶ φεύγοντας ἀπὸ τὸν καθρέφτη, ποῦ ἔκαμε τ' ἀσήμωμά τῆς στὴν γαληνιαία ἔκτασι τοῦ γαλανοῦ ὕγρου ταξίδευσεν εἰς τοὺς αἰθέρας κι' ἔφθασεν σιμά τῆς.

Πέρασα πολὺ καλὰ ἔλο τὸ κολοκαίρι. Μὰ ὅταν ξανάρθε ἡ ἀνοιξίς καὶ εἶδα τὰ λούλουδα ν' ἀνθίζουν καὶ τὰ πουλιά νὰ ξαναγυρνοῦν στὴς φωλιές των, μεθυσιμένα ἔλα ἀπ' τῆς ματιές τοῦ ἡλίου, τότε νοστάλγησα τὴν γῆ, καὶ φεύγοντας κρυφὰ κρυφὰ, ἔπεσα στὸν κάλυκα αὐτῆς τῆς ἀγριοβιολέττας, ἔπου καὶ μὲ βλέπεις. Εἶμαι ἡ θάλασσα, ἡ ἀτμόσφαιρα ποῦ δροσίζει τὰ ρόδα καὶ τὰ γιασουριά, τῆς πασχάλιές, τὰ κρῖνα, γιὰτὶ ἔλα ἀπ' ἐμένα ρουφοῦν τῆς δροσιάς τὸ νέκταρ, ἡ κόρη τῆς ἐμίχλης.

— Τώρα μίλησε ἐσύ, ἔκαμε ἡ μάγισσα στὴν δευτέρη σταλαγματιὰ. Καὶ εἶπε ἐκεῖνη:

— Ἡ ἰσορία μου εἶνε μικρή. Εἶμαι ἀπὸ καθαρὸ νερό, ποῦ βγήκε ἀπὸ ἓνα φίλτρο ἐνὸς ἀλχημιστοῦ, ποῦ ἔκαμε πειράματα γιὰ νὰ εὕρῃ κάποιον ἐφεύρει.

Φεύγωντας ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ χημείου του, θέλησα ν' ἀνέβω ὑψηλὰ, μὰ ἤμουν μονάχη, δὲν ἀνθεξα κι' ἔπεσα κατὰ τύχην σ' αὐτὴν τὴν βιολέττα.

Εἶμαι ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Σοφία.

— Καὶ σύ; ρώτησε τὴν τρίτη σταλαγματιὰ ἡ μάγισσα.

— Ἄ! ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν μεγάλη ἀξία, ἀπήντησε ἐκεῖνη. Δὲν ἀντιπροσωπεύω οὔτε μιὰ θάλασσα, οὔτε μιὰ ἐπιστήμη ἢ ἀτμόσφαιρα. Εἶμαι ἓνα δάκρυ, ποῦ στάλαξε ἀπ' τὰ μάτια μιᾶς μητέρας, ὅταν τὸ μονάκριβό τῆς παιδί, ἡ μόνη τῆς παρηγοριά, πέθαινε, πέρνωντας μαζί του ὅ,τι λάτρευσε, ὅτι ὄνειρα καὶ αἰσθήματα γέννησε ἡ καρδιά τῆς. Εἶμαι τῆς μάννας τὸ δάκρυ.

Αὐτὰ εἶπε ἡ τρίτη σταλαγματιὰ καὶ σώπασε, ἐνῶ ἡ μάγισσα, σκεπτικιά, ἔπαιζε μ' ἓνα φύλλο κισσοῦ.

Κι' ἐπὶ τέλους μίλησε:

— Ἐσύ, δάκρυ, εἶπε, ἔχεις τὴν παιὸ μεγάλη ἀξία!

— Μα ἐγὼ; εἶπε ἡ πρώτη, ἐγὼ, ἡ σταλαγματιὰ, ποῦ εἶμαι ἡ θάλασσα, ἡ ἀτμόσφαιρα;

— Καὶ ἐγὼ; ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Σοφία;

— Ναί, ἀπήντησε ἡ μάγισσα, μὰ αὐτὴ ἔδω, χωρὶς γὰρ περικλείῃ ἓνα σύμπαν, μιὰν σοφίαν, ἀντιπροσωπεύει μιὰν ἀγάπην ἀπὸ τῆς ὑψηλότερας ἰσως. τὴν παιὸ ἐξιδανικευμένη, ποῦ φώλιασε σὲ καρδιά ἀνθρώπου.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε κάτι τι μεγάλο, ἡ ἐπιστήμη κάτι σοβαρό, μὰ ἀπ' τὸ δάκρυ τῆς ἀγάπης μιᾶς μητέρας τίποτε παιὸ εὐγενικό, παιὸ τέλειο δὲν ὑπάρχει.

Αὐτὰ εἶπε κι' ἔφυγε ἡ μάγισσα, ἀφήνοντας τῆς ἄλλες σταλαγματιές νὰ κυττάζουν μὲ βλέμμα σεβασμοῦ καὶ ζούλειας τὸ δάκρυ.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, ὅταν ὁ ἥλιος θέρμανε τὴν πλάσι μὲ τῆς χρυσές του ἀκτίνες, ρουφίχθηκαν κι' ἡ δυὸ σταλαγματιές, μὰ τὸ δάκρυ ἔμεινε ἐκεῖ, καὶ κατὰ τὸ βράδυ, ὅταν μιὰ ξανθὴ κοροῦλα περνοῦσε ἀπ' τὸ δάσος, μαζεύοντας λουλούδια γιὰ νὰ κάμῃ μπουκέτο, βρῆκε ἐπάνω στὴν ἀγριοβιολέττα ἑλοστρόγγυλο μαργαριτάρι, λαμπερὸ καὶ μεγάλο.

Ἦταν τὸ δάκρυ τῆς μητέρας.

ΘΑΝΟΣ ΑΜΟΡΗΣ

ΠΡΟΦΔΑΣΕ

Περίσσια ρόδα ἐμάζεψα μιὰ μέρα μὲ τὴν παρθενικὴ δροσιά τους ραντισμένα μὲς τῆς ψυχῆς μου τ' ἀσύγκριτα τραγούδια μὲ τῆς καρδιάς μου τὰ δάκρυα ποτισμένα.

Κι' ἐστὸλισα μ' ἐκεῖνα τὸ κρεββάτι μὲ τὰ μεταξωτὰ κρινόλευκα σεντόνια γιὰ νὰ ξαπλώσῃς τὸ δλόαγνο κορμί σου ποῦ περιμένω τόρα τόσα χρόνια.

Ἐλα στὴν ἀγκαλιά μου, μὴν ἀργήσης καρδιά καὶ νοῦς μου ἐσένα καρτεροῦνε ἔλα, γλυκεῖά μου ἀγάπη νὰ προφθάσῃς μήπως τὰ βελουδένια ρόδα μαραιθοῦνε.

A. Σ

ΓΝΩΜΑΙ

Ἀγάπα καὶ θὰ ξαναγεννηθῆς γεῖνε λουδι ν' ἀνθίσης. Ἀφοῦ ὑποφέρεις μιὰ, πρέπει νὰ ὑποφέρῃς ἀκόμα· πρέπει ν' ἀγαπᾷς ἅπανα, ἀφοῦ ἀγάπησες μιὰ

A. Musset

— Κύριοι καὶ Κυρίες, ἐπιθυμοῦσα νὰ οὔς ἔλεγα καὶ κάτι ἀκόμη, ἀλλὰ κρῦψτε τὴν δρεξίν σας γιὰ τὸ προσεχές.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΑΡΠΑΓΗ
ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

Μιά φορά διώρισαν σε μιὰ ἐκκλησιά πολὺ γνωστὴ ἓνα γραμματικὸ, διαβόλου κάλτσα. Μὰ αὐτὸς ὁ διορισμὸς δὲν ἄρεσε καθόλου στὸν δεσπότη γιατί μόλις πῆγε νὰ μυριστῇ τὸν γραμματικὸ, κατάλαβε πῶς θὰ τοῦ ἔπερτεν ἡ μύτη.

Νὰ ποῦ γρονθοκοπιῶνται τὰ συμφέροντα τοῦ δεσπότη μετὰ τοῦ γραμματικοῦ.

Ἡ ἐκκλησία εἶνε σὰν πασσαῶζο καὶ ὅλος ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ περνᾷ γιὰ νὰ συντομεύσῃ τὸν δρόμον, κι' ἔτσι ἀναβε ἓνα κερὶ στὸν Ἄη-Φανούριο. Αὐτὸ ἦτο μεγάλη εὐχαρίστησις τοῦ δεσπότη, γιατί κορδωμένος πρωί-πρωί κάθε ἡμέρα στὸ παγκάρι, χαμογελοῦσε, χαριεντίζονταν μετὰ γλυκοὺς χαιρετισμοὺς μετὰ τὰ θηλυκά, ποῦ περνοῦσαν γιὰ χατήρι τοῦ Δεσπότη.

Μὰ ἦταν καὶ καινούργιο δεσποτάκι βλέπετε, μόλις 30—35 χρονῶν, μετὰ χρυσᾷ γυαλάκια, μετὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ γενάκια, ἑλληνικοῦρες δὲ δσες θέλετε, ἀπ' τῆς βαθύταρες.

Σὰν ἦλθε ὁ γραμματικὸς, κι' αὐτὸς ἄρχισε κάθε πρωί νὰ κορδώνεται στὸ παγκάρι, καὶ, φυσικά, τὰ θηλυκά αὐτὸν προτιμοῦσαν, γιατί μιὰ ποῦ δὲν ἦτανε ἱερωμένος, ἦταν ἔτσι εὐκόλος στὰ γλέντια καὶ καὶ δὲν ἦταν ἐπὶ τέλους ἀμαρτία. Ἐπειτα ἡ ἀλήθεια, ἦταν πειὸ ἔμορφος, παλληκάρι 23—25 χρονῶν, μετὰ χρυσᾷ γυαλάκια, ἔμορφα κτενισμένα μαλλιά καὶ κάθε μέρα ζουρισμένος καὶ ἀπὸ μιὰ φορεσιά.

Ἐπειτα εἶπαμε διαβόλου κάλτσα.

Μιὰ καὶ δυὸ καὶ ὅλες ἡ φιληνάδες τοῦ δεσπότη πέρασαν στὸ χέρι τοῦ γραμματικοῦ. Τώρα κάθε μιὰ γλυκομιλοῦσε μετὰ τῆς ὥρες τὸν γραμματικὸ κι' ἓνα κρόο καὶ σεβάσμιο χαιρετισμὸ στὸν Δεσπότη.

Τὸ πράγμα σοβαρώτατα ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ τὸν δεσπότη καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κατάρτεται τὰ ράσα του.

Δὲν ἄργησε ν' ἀποφασίσῃ τὴν ἔξωσιν τοῦ γραμματικοῦ.

Μὰ στὸ μεταξύ ὁ γραμματικὸς προώδευσε κι' ἄρχισε νὰ βάζῃ πόδι καὶ στὰ κελλιὰ τοῦ δεσπότη. Ὅπου, ἔλασα νὰ σᾶς πῶ στὴν ἀρχή, ὁ δεσπότης εἶχε μιὰ

ἔμορφη Ἑλένη γιὰ τὰς ἰδιαιτέρας του περιποιήσεις, ἀνεψιά, ἑξαδέλφη του, δὲν ξεύρω, νὰ σᾶς τὸ πῶ.

— Δηλαδή νά, ὅπως κάθε δεσπότης.

Κάθε λίγο, καὶ στῆς ὥρες ποῦ δὲν ἦταν ὁ δεσπότης πρὸ πάντων ὁ γραμματικὸς μ' ἓνα ἐπίσημο χαρτὶ ἔτρεχε στὰ γραφεῖα νὰ βάλῃ τὴν ἀρχιερατικὴ σφραγιδα. Πολλὲς φορές μάλιστα σφράγιζε, φαίνεται, ἡ ἔμορφη Ἑλένη κι' ὁ γραμματικὸς τὰ χεῖλη της...

Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ περισσότερα, μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς οἱ ἐπίτροποι πολλὲς φορές τὸν ἔδλεπαν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὰ κελλιὰ κατακόκκινος καὶ σαστισμένος, μετὰ τὸ ἐπίσημο χαρτὶ στὴν τζέπη πειά. Κι' ἔλεγαν οἱ ἐπίτροποι: «Τί ντροπαλὸ παιδί ὡς τόσο ὁ γραμματικὸς μας κατακόκκινος γίνεται σὰν μιὰ τὸν ἅγιο Δεσπότη...» Ἀπλοῖκοι ἀνθρώποι βλέπετε οἱ ἐπίτροποι, ἀπ' ἐκείνους ποῦ κλείουν τὸ φεγγάρι στὸ πηγάδι.

Ὁ δεσπότης δὲν ἄργησε νὰ μυρισθῇ τῆς δουλειᾶς τῶν κελλιῶν, ποῦ βρώμισαν πειά. Καὶ βαλθηκε μετὰ τὰ κατὰ του νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸν γραμματικὸ. Κτύπησε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ἄρχισε τῆς ραδιοουργίας. Κοινωνικοὶ χόρματαμοι παντοῦ ὑπάρχουν. Καὶ γι' αὐτὸ κατόρθωσε νὰ παυθῇ ὁ γραμματικὸς.

Μὰ καὶ ὁ γραμματικὸς εἶχε ἀποφασίσει πειά νὰ φύγῃ, μὰ ὄχι μόνος.

Σὰν ἀνέδῃκε ὁ δεσπότης ὕστερα ἀπ' τὴν ἔξωσιν τοῦ γραμματικοῦ στὸ κελλὶ του, τὸ ἤυρε ἄδειο, καὶ μόνος ποῦ δὲν τοῦ ἦλθε κόλπος, Ἄντι τῆς Ἑλένης ἤυρε λακωνικώτατο γράμμα ποῦ τοῦ ἀνήγγελλε τὴν φυγὴ της μετὰ τὸν λιμπιστερό γραμματικὸ.

Τώρα κάθε πρωί, ὅτε ἡ φιληνάδες, ποῦ περνοῦν νὰ ἰδοῦν τὸν γραμματικὸ καὶ νὰ γλυκομιλήσουν, ρωτοῦν λυπημένες τὸν δεσπότη γιὰ τὸν γραμματικὸ, ἀπαντᾷ κι' ἐκεῖνος λυπημένος μετὰ ἀναστεναγμὸ:

— Ἐφυγε... καὶ χρειάζεται Τρωικὸς πόλεμος γιὰ νὰ ξανάλθῃ. Καὶ βάζει τὰ χεῖρια του στὸ μέτωπο, σὰν γιὰ νὰ κρῖψῃ νὰ μὴ φανοῦν τίποτε προεξοχές.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΕΛΕΟΝΩΡΑΝ",

ΣΚΙΤΣΑ

Τὰ πουλιά.

Στὸν ἀντικρινὸ μου κῆπο, σ' ἓνα χαμηλὸ κλαδί, ποῦ ἔφθαναν ἀπὸ κάτω οἱ κλώνοι ἄσπρης τριανταφυλλιάς, κάθε μέρα ἀπὸ τὴν χαραυγὴ ἔρχονταν δύο χρωματιστὰ πουλιά καὶ τραγουδοῦσαν, τρελλόπαιζαν, γλυκοφιλοῦνταν οὔτε λεπρὸν δὲν ἠσούχαζαν. Καὶ τὸ κελιάδιμά τους δὲν σταματοῦσε λεπτὸ.

Κατάλαβα πῶς ἦσαν ἐρωτευμένα.

Πολλὲς φορές τὰ ἔπιανε μιὰ τρέλλα, νὰ μαδοῦν τὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα καὶ νὰ τὰ πετοῦν μεταξύ τους. Πέρασαν καιρὸ αὐτῆ τῆ ζωῆ τὰ χρωματιστὰ πουλιά. Μιὰ μέρα ἦλθαν μαζί τους πολλὰ ἀκόμη πουλιά, τριγύρισαν τὰ ἐρωτευμένα πουλιά καὶ τραγουδοῦσαν ὅλα μαζί. Πέρασαν ὅλην τὴν ἡμέρα στὴν διασκέδασι.

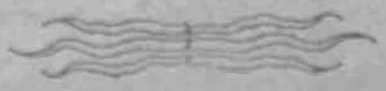
Σκέφακιθι πῶς θὰ ἦταν ἡ πανδρεία τους. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ δυὸ πουλιά μόνον κουβαλοῦσαν πούπουλα καὶ χῶμα κι' ἔκτιζαν φωλιὰ γιὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴ τους. Πέρασε πάλιν καιρὸς καὶ τρίτο πουλί ἔρχονταν κάθε ἡμέρα στὸ ἀντικρινὸ κλαδί καὶ τραγουδοῦσε. Σὰν ἔλειπε τὸ ταῖρι του, τὸ θηλυκὸ, ἀπαντοῦσε ἀπ' τὴν φωλιὰ στὸ τραγοῦδι τοῦ ξένου πουλιοῦ. Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισαν ἡ ἴδιες ἱστορίες, ἡ παληαὶ μετὰ τὸ ξένο πουλί. Πιάσθηκαν τότε τὰ δυὸ ἀρσενικά στῆς τοιμιτιᾶς, αἱματοκυλίχθηκαν, ξεπουπουλιάσθηκαν, ἔπεσαν ἀπ' τὰ κλαδιὰ μισοσκωσωμένα καὶ πέθαναν. Δὲν πέρασε καιρὸς πολὺς καὶ τὸ χηρευμένο πουλί ξαναγάτησε.

— Ὡς τόσο, σκέφθηκα, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πουλιά, ποῦ τὰ φανταζόμεθα μετὰ λεπτότερες καρδιές, μοιάζουν τοὺς ἀνθρώπους.

ΘΡΥΨΑΛΑ

* Τὸ μόνον ζῶον, ποῦ τιμωρεῖται δικάως, εἶνε ὁ χοῖρος: τρώγει μὲν πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνθρώπος... τὸν τρώγει.

* Ὅταν βλέπω πολὺ ὠραίαν γυναῖκα, δὲν θαυμάζω τόσο αὐτήν, ὅσον λυποῦμαι τὰς ἄλλας.

Φάτε σημαίες.

Οί επί του ψωμιού φεουδάρχαι ηἴδραν εὐκαιρίαν νά ὀργιάσουν εἰς βάρος τοῦ λαοῦ. Ἐννοοῦν νά δίδουν ὅσο ψωμί θέλουν, ὅταν θέλουν καί ὁπόταν τοὺς φανῇ.

Αὐτὴ παλιὰ δουλειὰ θὰ μὲ πητῆ.

Ναί, μὰ τότε τοῦλάχιστον δικαιολογοῦνται, λέγοντας:

— Φάτε σημαίες ἐγγλέζικες καί ἑλληνικές.

Καί ποιός τοὺς εἶπε τοὺς φεουδάρχας αὐτοὺς, ὅτι δὲν θὰ κληρώσουν ἀκριβὰ τὰ ὀργιά των αὐτὰ τῆς σήμερον, ὅπως καί πολλοὶ ἐξ ἐκείνων;

Εἶνε καιρός πειὰ ποῦ μπορεῖ νά ξεφώνισῃ κανεὶς, ὅταν τὸν ἀδικοῦν, ἐπομένως δὲν ἔχετε παρὰ μὲ τὸ σκουπόξυλο ν' ἀπαντήσετε εἰς τὴν ἐξυπνάδα τῶν κυρίων αὐτῶν διὰ νά μάθουν ὅτι πέρασεν ὁ καιρός τοῦ «οικτιρ κεραιά, μοῦτ' ἔλε ἱστίορουμ».

Τὰ μπακαλάκια στὸ θέατρο.

Καί σ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ μπακαλοτοίρακα, ποῦ ὄλην τὴν ζωὴν τους περνοῦν στῆς σαφδέλλες καί τυριά ὑπάρχει ἡ ἐπιθυμία τῆς καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως. Αὐτὸ τοῦλάχιστον εἶδαμεν νετο εἰς τὴν προχθεσινὴν παράστασιν τῆς «Γκράν Βίας» ποῦ εἰς τὸ ὑπερφόν ἦσαν 5—6 μπακαλάκια μὲ τῆς μπροσθίλλες τους.

Μὰ τί θὰ πῆ, μήπως δὲν ἔχουν καί αὐτὰ τὸ δικαίωμα ν' ἀπολαύσουν τὸ θέατρο, διότι δὲν εἶνε μπειναβατοῆδες δημοσιογράφοι;

Ζάχαρη καὶ ζάχαρη.

Ματιάσαμε τὴν φθίνεια τῆς ζάχαρης ποῦ λέγαμε τὴν περασμένην ἑβδομάδα καί ἀνέβηκε πάλιν εἰς τὰ 180 καί 200 γρόσια.

Αὐτὸ τρανῶς μαρτυρεῖ, ὅτι οἱ νέοι μας ξένοι στρατιῶται δὲν ἀρχισαν ἀκόμη τὰ ζαχαρώματα μὲ τὰ κορίτσια μας. Ἐξαιρῶ τὴν γειτονιά μου ποῦ ξεσηκώθηκε ὅλη μὲ τοὺς θεοπάλαβους κανταδόρους καί θεατρίνους τοὺς Ἰταλοὺς.

Ὅλην τὴν ἡμέραν περνοῦν ζωὴ χαρισάμενη, τραγοῦδια ἀπὸ ὀπερέτες, κόρτε καί κορίτσια. Νά ζωὴ στρατιωτικὴ!

Τὸ ψωμί.

Ὡς τόσο, ἀδελφέ, δὲν μπόρεσα νά καταλάβω τί διάβολο εἰρήνην κάμαμε, ἀφοῦ πέρνουμε ἡμέρα παρὰ ἡμέρα ψωμί καί ἐκεῖνο θὲν ξεύρω ἂν ἔχῃ μέσα του ἀλεύρι γιὰ τὸν ὄρκο.

Θαρρῶ πῶς μὲ τὴν εἰρήνην μας τρώμε χειρότερα ἀπ' ὅτι κατὰ τὸν πόλεμον. Καί εἶνε εἶνε φόβος μὲ τὴν ἀκρίβεια ποῦ ξανατῆραν τὰ τρόφιμα ὅλα μὴν ἀρχίσουμε νά ξαναγυρεύουμε τὸν πόλεμον.

Γερμανικὰ ἀπομεινάρια.

Τῆς προάλλες κάποια τραβοῦσε κάποιον (δ-

νομα καί μὴ χωριὸ) πρὸ τοῦ «Λόνδρ» ἀπ' τὸ παλτὸ καί δὲν ἔννοοῦσε νά τὸν ἀφήσῃ παρὰ μόνον ἂν ἐδέχτο νά τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἐκεῖνη τὸν ξεφώνιζε, πῶς δὲν ἔννοεῖ νά τὸν ἀφήσῃ εὐκόλα, ἀφοῦ τόσο καιρὸ τὴν εἶχε. Καί ἐκεῖνος τὴν ἔστελλε εἰς τοὺς Γερμανοὺς, ποῦ τὴν καλοπερνοῦσαν τόσο καιρὸ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐπὶ τέλους ἐκεῖνος τῶσκασε καί ἐκεῖνη ἔμεινε στὸν ἄσο.

Νά λοιπόν, τὰ ἀπομεινάρια τῶν Γερμανῶν τί ἀπεφάσισαν νά κάμουν τότε.

Ἡ βροχή.

Ἀτελείωτη κ' αὐτὴ ἡ βροχὴ τόσες ἡμέρες. Θαρρεῖ κανεὶς ποῦ κλαίει κ' ὁ Θεὸς διὰ τὰ δεινοπαθήματά μας.

Καί εἶνε νά μὴν κλάψῃ κανεὶς ὅταν ἔχῃ εὐαίσθητον καρδίαν ὡσάν τὴν ἰδικὴν μας; Πῶς νά βλέπῃ τόσοσ ξένους ποῦ οὔτε ζωγραφιστοὺς δὲν θέλαμε νά διοῦμε νά πλημμυρίσουν τοὺς δρόμους μας καί μάλιστα νά ἔννοοῦν νά ἐπεμβαίνουν καί εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν μας;

Ἀρσενικοθήλυκος.

Τὴν ἔπαθε στὰ καλά ὁ χρονογράφος μας αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ὁ διαχειριστὴς μας τὸν πρόλαβε καί διέπραξε τὸ χρονογράφημα. Δὲν περιγράφεται ἡ κίπη τοῦ χρονογράφου, ὃ ὁποῖος ἐν τῇ ἀτελείᾳ του ρίχθηκε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐρωμένης του διὰ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Εἰς τὴν θερμὴν ὄμωσ τῆς ἐρωμένης του ἀγκάλην κατάλαβεν, ὅτι ἐκεῖνη εἶνε ἰσχυρότερα του καί μᾶς ρίχθηκε εἰς τρεῖς ὀλοκλήρους στήλας νά τὸ ἀποδείξῃ. Προλαμβάνει ὄμωσ καί μᾶς λέγει, ὅτι εἶνε ἀρσενικός καί νά μὴν ἀμφιβάλωμεν.

Ἐκμυστηρενόμεθα ὄμωσ ὑπὸ ἐχεμύθειαν, ὅτι εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ διευθυντοῦ μας ὁ χρονογράφος δὲν ἤξευρε τί νά πῆ, ὡστε ἐπαφίνομεν τίς τοὺς ἀναγνώστας μας νά κρίνουν διὰ τὸ φύλλον τοῦ χρονογράφου μας.

Τσακιζῆς.

Κάποιος τσακιζῆς τῆς ἐποχῆς προχθὲς εἰς τὸ Γενί-τσαρσί, λίγο πειὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν, στάθηκεν εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου μὲ μίαν πελωρίαν μάχαιραν καί δὲν ἄφανε κανένα μὲ καπέλλο νά περάσῃ.

Πείραζε, βλέπετε, τὸ καπέλλο τὴν φιλοτιμίαν του καί ἤθελε νά σφάξῃ καρπόσους γκιαβούρηδες, καθὼς ξεφώνιζε.

Ἐπετέθη μάλιστα καί ἐναντίον φίλου μας. Ἡ ἀστυνομία, μολονότι ἦτο τόσο κοντά, τοιμουδιὰ δὲν ἔβγαλε. Θαρρεῖς καί εὐρεθήκαμε εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν γενιταρῶν.

Τί λέγουν οἱ λογχοφόροι ποῦ μᾶς ἐπιδεικνύονται στὸ Πέραν; Νά περιστάσις ποῦ χρειάζονται ἡ μπαγιονέτες.

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Τὴν παρευθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν στενωτάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ οἱ γάμοι τοῦ ἡμετέρου φίλου κ. Ἄνδρ. Τέτη μετὰ τῆς διὰ πολλῶν χαρίτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Καίτης Οἰκονομίδου.

Εἰς τὸ εὐάρμοστον νεαρὸν ζεῦγος εὐχόμεθα τὸν βίαν ἀνθόσπαρτον καί πλήρη εὐτυχίας καί χαρᾶς.

Θάνατος

Σκληρὰ καὶ ἀνεπανόρθωτος συμφορὰ ἐπληξε τὸν φίλον ἱατρὸν κ. Γ. Βασραβέλλη διὰ τοῦ σκληροῦ θανάτου τοῦ πεφλημένου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Νικολάου Βασραβέλλη.

Συλλυπούμενοι τὴν καιρίως πληγείσαν οἰκογένειαν τοῦ φίλου ἱατροῦ, εὐχόμεθα εἰς αὐτὴν μὲν τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν, εἰς δὲ τὸν θανόντα τὴν γαῖαν ἑλαφρὰν.

Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δικηγόρος.

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους νομικὰς ὑποθέσεις.

Γαλατᾶ, Μουχανῆ Νομικὸ χάν ἀριθ. 13

Ἐπὶ τέλους ὅσοι ἐπιθυμοῦσι τὸν χορὸν θὰ χορεύσουν. Ὁ γνωστὸς ὁμογενὴς χοροδιδάσκαλος κ. Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ ἤρχισε τὰ μαθήματά του ἀπὸ τῆς Παρασκευῆς 15(28 τρ. ἐν τῇ κομψῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου «Χεδιδιαλ».

Σήμερον Κυριακὴν οἰκογενειακὴ ἡμέρις. — Μὴ χάσετε τὴν εὐκαιρίαν.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ τοὺς ἐκλεκτοὺς οἶνους, τὸ ἀθάνατο δούζικο (ἀντιφάρμακον τῆς γρίπτης), τὸ κονιάκ καί τὰ λοιπὰ ἡδύποτα τοῦ κ. Α. Τζάλλα, Καλιοντζῆ Κουλοῦκ ἀριθ. 48 καί 68.

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

SISMANOGLIO
MEGARO